

Якою ж маленькою вона здалася! І невже це тут, під оцим низеньким сволюком, пролетіли щасливі хвилини, коли наша літературна братія приїздила на гостину до Михайла Дубова! А може, вона, Михайлова хата-хатина, більшала тоді сердечністю господарів та задушевністю розмов, яким, здавалося, не буде кінця? Десь аж за північ ми залишали оцей Михайлів прихисток, як він величав свою біляву, з чистими очима-віконцями хатину. І які ж зорі світили нам над нею, коли, натішившись зустріччю і розмовою, вже не сподіваючись запізнілого автобуса, ми пішки вирушали на Володимирець!..

чості. А ще – його спроможність зазирати в майбутнє: і власне, і в долю Вітчизни. Всі Михайлові передчуття, на жаль, справдилися. І щодо раннього прощання з родиною і друзями, і щодо тяжких випробувань, які переживає наш народ. Це стверджував, зокрема, й автор цих рядків, який часто зустрічався з Михайлом і про все-все не раз розмовляв з ним...

Про те, як два серця пробиваються одне до одного, щоб надалі все життя бути разом, зворушливо розповіла дружина Михайла Галина Тимофіївна (вона ж — упорядник помертної збірки його віршів "Довіра"). А літератори Євген Шморгун, Василь Басараба, Юлія Бондючна, Іван Кидрук, Іван Катрук,

лових пісень Василем Мартинюком. Ці пісенні речі вважаю, мають зазвучати на весь район. А для цього поетичну спадщину Михайла Дубова треба й далі популяризувати, зокрема й через записи його пісень виготовлення фонограм для юних виконавців. А ще видається логічною пропозиція автора цих слів: у майбутньому подбати і про пам'ятник Михайлу Дубову у його рідному селі. Це потрібно для нашого спільного духовного розвитку.

На зустріч із літераторами до Михайлової хатини зішлися численні земляки поета. А вже на святі у школі натхненно виступили юні шанувальники його таланту – від наймолодших, заворожених його загадками і

День повернення поета...

І ось – знову знайоме подвір'я, на якому і підметено, й празниково. Здається, ось-ось ступить на поріг Михайлова мама, привітно усміхнеться дружина Галина з зовицями, і сам господар простягне руки назустріч: "Здрастуйте, мої друзі-друзарі!.."

Мов колись, прибули Микола Пшеничний, Іван Кидрук, Іван Катрук, Іван Сидорчик. Проте товариства цього разу побільшало й завдяки знаним митцям слова Євгенові Шморгуну, Василю Басарабі, Миколі Березі, Юлії Бондючній, першому заступнику голови РДА Петру Вакулічу, відповідальному секретарю райо-

середку товариства просвіта" Любові Ляшик та багатом іншим добрим людям. Не могли не зібратися! Бо ж у Михайла – 50-річчя! І лиш за одним було жаль — винуватцеві торжества не судилося дожити до цієї зворушливої днини.

Відтепер на скромній, але добрій його хатині буде меморіальна дошка у пам'яті про талановитого поета. А в усьому іншому, мов живий, він був поміж друзями і земляками. У Красносільській школі відбувся

ювілейний вечір, на якому багато мовилося про залишене нам Михайлом слово та про його творця. Поет постав у спогадах таким, яким був під синім небом свого трудолюбивого села: скромним, щирим, але й безкомпромісним, коли зачіпалися основи його світобачення. Приємно, що йшлося про напрочуд життєві речі. Бо ж сестри Віра і Валентина ще в дитинстві підмітили незборимий Михайлів потяг до пера і твор-

Микола Береза тепло, прихильно мовили про Михайлову пбезію як про явище дійсно мистецьке і творче, в якому сила таланту тісно поєдналася з титанічною працьовитістю і з чітким світобаченням митця. Було, до речі, ще одне яскраве цьому свідчення: прекрасні пісні, створені на слова Михайла-Дубова директором Красносільської школи, одним із натхненників нинішнього ювілейного свята, чудовим виконавцем Михай-

скоромовками, до старшеньких, які кохаються в його ліриці. Вони знаходили такі інтонації, що серце завмирало у грудях. І було радісно думати: не тільки телевізори і мобілки заволодили нашими душами. Щире слово від справжнього таланту теж змушує не проходити байдуже повз себе.

В якомусь розумінні свято знаменувало повернення Михайла Дубова до свого рідного села. Він тепер дивитиметься на своїх земляків з меморіальною дошки, про яку так довго мріялося. Тож коли відлунали останні акорди свята і кожний заглибився у власні відчуття, для багатьох, мабуть, звучало символом синівської вірності: "Хато моя, хатино, садова наречена... Я повернувся, тільки б племінь твій не потух..." Втім, Михайло Дубов ніколи не залишав своєї хатини. Душею він завжди був із нею. І з нами – теж.

Олексій ГОРОДНИЙ.

На знімках:

- Меморіальна дошка на хаті М. ДУБОВА.

- Момент урочистого мітингу; виступає поет М. ПШЕНИЧНИЙ.

- Згадують сестри М. ДУБОВА – Віра і Валентина.

Фото автора.

